

ביין ובמי קולון

(המשך מעמוד 11)

רקדה עם אשה אחרת, מבוגרת ממנה, והרשחה לעצמה לשים קץ למצב מחסיר זה.

נסתבר כי מאוּרין כבר היתה נשואה. אך לפני שיכולנו לחזור לעומק הטרגדיה המשפחתית, ירד זוג שני על שוקחנו. עשינו הכרה, נכנסנו לשיחה. מר וישאץ כבר היה למעלה מגיל 40, נשוי לאשה מושכת, והוא לבש את מדי הנצוצות של נפוליאון.

בעבור דקות מעטות ידעתי שהוא יצרן של גובלינים. שגר אצלו אדון אחד שחזר מישראל, וכי הוא יודע מלה אחת בעברית — „משפחה“. חוץ מזה הוא שאל אותי אם אני ציוני, והתקשיתי להסביר לו כי זוהי שאלה שהתה וזוהי בגרמניה, אך שאין לה משמעות רבה לגבי ישראל. לפני שנמשך הויכוח, הזמנתי את אשתו לחאלס עליו.

***

הטיפתה של סאבינה

את הבחורה הנחמדה ביותר בגרמניה פגשתי בשעה שתיים אחרי הצות. נזבאתי את שותפתי לרקודים האחרונים לחברתה, כי היא היתה פקידה בחפוטאל, והיתה צריכה לתפוס את המכונית הביתה. עמדתי על המורגות ושלחתי מבט חוקר על פני העולם, כדי למצוא נערה שנתאמה כבעלת סיפור מעניין.

מבטי נתקל בעלמה שעמדה לבדה ליד הקיר, כשהבעה של יגון אינסופי נסכה על פניה. רק אחרי שהתחלתי לרקוד עמה, נסתבר לי שהיתה צעירה אף מכפי שהשנתי תחילת סאבינה הויזר היתה בת 16 או 17. איני זוכר אם היתה יפה. נהן שלה היה נעוץ יותר בתמימת ובנעורים, מאשר ביופי או בזוהר. היה לה אישקט מורו. אחרי הריקוד ביקשה לעבור לקומה העליונה, ומשם עברנו שוב לאולמריקודים אחר. לא היה קשה לברר את הסיבה. סאבינה באה עם מאנפרד, הברה לכיתה, ומאנפרד בגד בה. הוא לקח את אנגה המטומממת, גם היא גת אותה כיתה, ורוקד עמה זה למעלה משעה. הוא אפילו לא הסתכל בסאבינה.

גילינו את מאנפרד ורוקד עם איננה, צעירה מוצקה. הוא היה נער גבוה, בלונדי ודי יפה. לפי בקשתה של סאבינה ורקדנו כרבע שעה לידו וסביבו, אבל הוא לא שלח אף מבט אחד בסאבינה האומללה. כשהתקרבה לדמעות, משכתי אותה בכוח למטה, והחזקתי אותה שם בקושי. היא רצתה לחזור למעלה. היה דרוש כל כוחה שיכנעו כדי להסביר לה שבעולם אסור לרוץ אחרי גבר, ובחודאי לא אחרי נער בגיל זה. כי ככל שהנער מרגיש שרוזנים אחריו, כן הוא נעשה שחצן ואכזרי יותר. אבל הוא בא איתי, קראה סאבינה בקול חנוק, ונתה ושפכו הדמעות. „ואני כל כך הרבה שמתתי לקראת הערב הזה! חשבתי שנהיה כל כך מאושרים, ועכשיו הכל הרוס... הזמנתי בקבוק של יין מוזל לבן, והסתחית את השיחה בעדינות לנושא אחר.

אביה של סאבינה היה שופט מחוזי במורה, במחוז שלזיה שצורף עתה לפולין. הוא היה קצין בחייה, כאשר פרצו הרוסים לאזור זה. סאבינה, בת ה-17, אמה, כשזשה אחים ואחת גורשו מבתם. הם נדדו ברגל מעובה, כשהאם גוררת את עצמת הילדים של האח הקטן. רעבים, קרועי בגדים, הגיעו לכפר בקרבת קלן וגירו אצל משפחת איכרים.

האב הצחיר להמלט מן החזית הרוסית אל השבי הברטי, ועד ששחרר חיתה המשפחה בעוני נורא. האיכרים, בני מעמד הרבה יותר נמוך, נתנו למשפחת השופט לחם חסד, וסאבינה לא שכחה מעולם כי למעשה קיבצו נדבות. „לעולם, לא אקח מתנה מאף אחד“, אמרה. אבל כשהאב חזר, עברה המשפחה לקלן. האב קיבל שוב משרה של שופט מחוזי, ועתה חזר הכל לקדמותו.

מה רוצה סאבינה להיות בחיים? „תבטיח שלא תצחק“, אמרה. היא רוצה להיות מורה. מדוע? זוהי עבודה יפה, והמשכורת טובה, ויש חופשות ארוכות. הסכמתי שזה מקצוע יפה, אם יודעים להכניס בו תוכן.

איך שהוא הוזכר שם של אלוהים. סאבינה נעצה בי את עיניה החומות הגדולות. בהם לא יבשו עדיין הדמעות, ושאלה אם אני מאמין בו. מבטתה היה עצוב מאד, והיא אמרה שהיא מצטערת עלי נורא נורא, כי לא אבוא לגן עדן. האם אני מאמין בישו? הסברתי לה שאנתנו בישראל איננו מאמינים באלוהותו של ישו, אבל שבלי ספק היה ישו יהודי טוב ואדם סימפטי מאד מאד. אבל סאבינה הספירה בי שאודה שהוא היה בן-אלוהים. „מה איכפת לך להודות בזה? שאלה בתמימות שאי אפשר היה לעמוד בפניה, זה לא עולה לך כלום, ואתה תבוא בשביל זה לגן עדן!“

קודם לכן הבטחתי לה שאם נישאר למטה די זמן, יבוא מאנפרד עצמו לחפש אותה. הבטחתי התגשמה, כמוון. מאנפרד עבר על פניו, העמיד פנים כאילו אינו מסתכל בנו, ויצא. בקושי מנעתי בעד סאבינה לקום ולרוץ אחריו. שוב נתתי לה הרצאה על ענינים שבינו לביןנו, עם כל האבסורדיטה של אדם מבוגר יותר. שאלתי אותה אם אין לה חשק לבוא לישראל, ולראות את המקומות בהם גדל ישו. היא עשתה חשבון שזה יקח לה חמש שנים — לגמר את חוק לימודיה ולחטוף את הכסף הדרוש דרך-מחשבה זו לא היתה עולה על דעתה של ישראלית. לבסוף קמנו ועלינו למעלה. שם, ליד דוכן של משקאות, עמד מאנפרד והחברה. הוא כבר לא היה כל כך בטוח בעצמה, ובמקום להתעלם מקיומה של סאבינה, אמר לה שאין זכר, היא יכולה להמשיך ולבלות עם אחרים. שוב קרבו הדמעות לעיני סאבינה, והיא ענתה לו תשובה חריפה.

ואז עשיתי את המעשה שאני מקהה שייזכר לזכותי ביום הדין האחרון. לקחתי את זרועו של מאנפרד, שילבתי אותה בתוך זרועה של סאבינה, ואמרתי לו שיקח אותה ויסתכל לכל הרוחות. הוא מיהר לעשות זאת מבלי להגיד מלה נוספת.

בנק דיסקונט
לישראל
בע"מ

לעולם לא אשכח את מבטת האחרון, רחי הדמעות והתודה, שאבינה הקטנה שזחה לעברי כאשר נעלמה בתוך ההמון.

***

בירה ורצועת עזה

הקרנב הבא של סקרנותי סקרנותי המופרות היתה ויגריה. היא היתה פועלת צעירה, כבת 18, לבושה במכנסי-העור וזקצרים של בני טירוף, חבושה בגבעת-לכוד ירוקה עם נצה. היא לימדה אותי לקפוץ לגובה בשעת הריקוד הגרמני. גברת וישאץ, אשת יצרן-הגובלינים שגודמנה שוב למקום, צבעה לה את השפתים — כנראה בפעם הראשונה בחייה.

לא היה לנו חומר רב לשיחה, וניגשנו אחרי הריקוד לשולחנה. שם ישב אביה, מה-לעבודה במפעל כימי בעיר לברוקון, שניצל את החופש הבילי-רגיל מאשתו (שנשארה בבית) כדי לזוז בצורה חרמשמעיית מאד אחרי גברת אחרת. כששמע שאני אדון מישראל אמר בעברית: „בראשית ברא אלוהים“. הוא למד קצת עברית בגמנסיה, לפני ימי ה-טלר וידע אפילו לקרוא את האותיות בפונטי-הזיהוי שלי.

השעה התקרבה לחמש בבוקר, וההמון החל פוחד. רקדתי עם גברת בת 30, שהתנהגה בצורה בלתי-נשואה מאד. אחרי-כך את החופש הבילי-רגיל מאשתו (שנשארה בבית) כדי לזוז בצורה חרמשמעיית מאד אחרי גברת אחרת. כששמע שאני אדון מישראל אמר בעברית: „בראשית ברא אלוהים“. הוא למד קצת עברית בגמנסיה, לפני ימי ה-טלר וידע אפילו לקרוא את האותיות בפונטי-הזיהוי שלי.

השעה התקרבה לחמש בבוקר, וההמון החל פוחד. רקדתי עם גברת בת 30, שהתנהגה בצורה בלתי-נשואה מאד. אחרי-כך את החופש הבילי-רגיל מאשתו (שנשארה בבית) כדי לזוז בצורה חרמשמעיית מאד אחרי גברת אחרת. כששמע שאני אדון מישראל אמר בעברית: „בראשית ברא אלוהים“. הוא למד קצת עברית בגמנסיה, לפני ימי ה-טלר וידע אפילו לקרוא את האותיות בפונטי-הזיהוי שלי.

השעה התקרבה לחמש בבוקר, וההמון החל פוחד. רקדתי עם גברת בת 30, שהתנהגה בצורה בלתי-נשואה מאד. אחרי-כך את החופש הבילי-רגיל מאשתו (שנשארה בבית) כדי לזוז בצורה חרמשמעיית מאד אחרי גברת אחרת. כששמע שאני אדון מישראל אמר בעברית: „בראשית ברא אלוהים“. הוא למד קצת עברית בגמנסיה, לפני ימי ה-טלר וידע אפילו לקרוא את האותיות בפונטי-הזיהוי שלי.

השעה התקרבה לחמש בבוקר, וההמון החל פוחד. רקדתי עם גברת בת 30, שהתנהגה בצורה בלתי-נשואה מאד. אחרי-כך את החופש הבילי-רגיל מאשתו (שנשארה בבית) כדי לזוז בצורה חרמשמעיית מאד אחרי גברת אחרת. כששמע שאני אדון מישראל אמר בעברית: „בראשית ברא אלוהים“. הוא למד קצת עברית בגמנסיה, לפני ימי ה-טלר וידע אפילו לקרוא את האותיות בפונטי-הזיהוי שלי.

השעה התקרבה לחמש בבוקר, וההמון החל פוחד. רקדתי עם גברת בת 30, שהתנהגה בצורה בלתי-נשואה מאד. אחרי-כך את החופש הבילי-רגיל מאשתו (שנשארה בבית) כדי לזוז בצורה חרמשמעיית מאד אחרי גברת אחרת. כששמע שאני אדון מישראל אמר בעברית: „בראשית ברא אלוהים“. הוא למד קצת עברית בגמנסיה, לפני ימי ה-טלר וידע אפילו לקרוא את האותיות בפונטי-הזיהוי שלי.

***

„תנו לפרחים לדבר!“

החריצה-הריים של אותו יום בא שיא הקרניבל. בעל בית-המכון שלי, שעמד בשורת הרינג, אמר לי לקום ולהיות מ-כך. כמו כל הגרמנים מעד לגיל מסויים, השתדל מאד נגלות לי אהדה. הוא קיבל את „המטורף“ שגרם לאסונות כה רבים לגרמנים וליהודים, וסיפר לי כי במלחמה הראשונה היה בחלי- הפרשים ונפצע בבלגיה. בפעם השניה נזרה: כשהגרמנים רק כבשו את בגליה הסתלק מקלן, פתח עסק בכריסל ובצורה זו התחמק לחלוטין מבין חירי-רשת-הגיוס של הצבא הנאצי.

שמעתי את המוסיקה מרחוק. מחוץ חררי ראיתי את הרחוב מלא אנשים עד אפס מקום — רבבות מהם בטהו ראייתי, רובם בתחם שות מאות, הצטופפו בשני צדי הכביש. השוטרים, הדומים למארשלים, היו פזורים לאורך המסלול, אולם לא ויתרה להם עבודה. גם ביום השממה הגדולה ביותר, כאשר האנשים והתחבוקו ברחוב ומישהי אפילו נישקה שוטר חסרי-ישע, ידעו הגרמנים לשמור על הסדר בלי צורך בתילדוקרני או חבלים.

איך אפשר לתאר את התהלוכה? למעלה ממיליון איש הצטופפו לאורך המסלול. התהלוכה עצמה כללה רבבות אנשים מחופשים, למעלה ממאה תזמורות, כוון בנות קלן עצמה, אלפי סוסיים.

גם כאן שלט הסדר. לקרניבל של קלן יש מסורת. ישנן בעיר עשרות אגודות פרטיות מיוחדות למטרה זו. לכל אחת מהן יש שם, לכל אחת יש שניא (ששמו מופיע בכל מודעה למען הסדר) ולכל אחת מסורת של שניא-שלושה דורות. כל אגודה כואת קיבלה קטע מן התהלוכה, והפעילה את דמיונה, כדי להציג משהו יצירתי למעמד זה. כנראה שכל אחת מהן היתה גם תזמורת משלה.

התהלוכה היתה מחולקת לקטעים, והקטעים לחלקות, על הכל שלטה טיסמת הקרניבל של קלן: „תנו לפרחים לדבר!“ לכל קטע היה נושא — גן-החיות בבון (הממשלה), ברכות העמים, ועשרות אחרים. כמעט לכל מחלקה היתה תזמורת משלה, קבוצת רוכבים, חבורת רוקדים ורוקדות במדים מוצג מרכזי על משאית או טרקטור, וסתם שורות של צועדים במדים.

היה שם „הפקיד“: חמור ענק ממושקף, ישן על סטר של ססיים. היה מוצג מוקדם לגיוס-החובה לצבא: ערימה של חילי-בובות בתוך ערימה אדירה של שחת, מעליה שרה-בטשון עם זכוכית מגדלת והכתובת: „היוד — הם באים!“ היה מוצג על מסד ההכנסה: שרה-אוצר שפר, בדמות דבורה, מרחף על פרח של כסף, והכתובת: „דבש משובח — מפירות חריצות אורחיות.“

מובן שהיה שם עבד אל-נאצר — ראש הרוזן מחובר בגוף הספינסקס, שעל גבו הסתייפו ילד בדמות ערבי וילדה בדמות אירופית. נראה שהמארגנים חששו להראות דמות ישראלית. והיו שם כמה אבירים ממי הביניים, עם הסיסמה העתיקה: „מגן לאיכר, כבוד לעלמה!“

בסוף נסעה מרכבה, בדמות אדם שוכב על בטנו כשפניו לאחור, מוציא לשון לקהל, ומגופו בססימה: „גו, הסתלקו כבר!“ התהלוכה נמשכה שלוש שעות וחצי. כשנמרה, נשארו ברחוב רק מליוני הפרחים שנזרקו מן המרכבות לעבר הקהל, והעטיפות של מליוני הסוכריות. המרכבה האחרונה לא נעלמה עוד מן העין, כאשר הופיעו פועלי-הנקיון העירוניים הראשונים, לתחזר את הסדר על כנו. כי סדר צריך להיות.